

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

เสียงในภาษาไทย

พยัญชนะ			สระ		วรรณยุกต์	
เดี่ยว	ควบ	ท้าย	เดี่ยว	ประสม	รูป	เสียง
44 รูป 21 หน่วยเสียง	11 หน่วยเสียง	8 หน่วยเสียง	18 หน่วยเสียง	3 หน่วยเสียง	4	5

1. อ่านโจทย์ว่าถามอะไร
2. พิจารณาทุกพยางค์ในตัวเลือก
3. เลือกคำตอบที่ถูกต้อง
4. ถ้ามีเวลาเหลือ ตรวจสอบให้ครบทุกตัวเลือก

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

อักษรในภาษาไทย

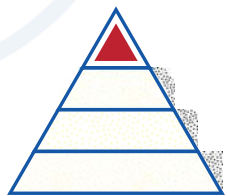
อักษร 3 หมู่

อักษรสูง	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	
		ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
ข (ช) ฉ ชู ฎ ผ ผศ ษ ส ห	ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ	ค ศ ฌ ช ฌ ฌ ท ฒ ท ฑ พ ฟ ภ ฮ	ง ญ ณ น ม ย ร ล ว ฬ

อักษรนำ

- อ นำ ย
- ห นำ ต่ำเดี่ยว
- กลางนำต่ำเดี่ยว
- สูงนำต่ำเดี่ยว

คำเป็น	คำตาย
1. สระเสียงยาว	1. สระเสียงสั้น
2. สะกดด้วยแม่กน กม กง เกย เกอว	2. สะกดด้วยแม่กก กค กบ
3. ประสมด้วยสระอำ ไอ อี เอ	

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คำยืมภาษาอังกฤษ

1. มักเขียนทับศัพท์
2. ยืมมาใช้ตามหมวดต่าง ๆ

ศัพท์บัญญัติ

1. นำคำไทยที่เหมือนหรือใกล้เคียงมาใช้
2. นำคำบาลีสันสกฤตมาใช้

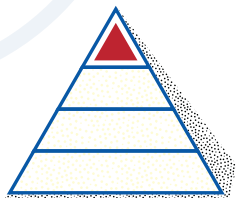

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คำยืมภาษาต่างประเทศ

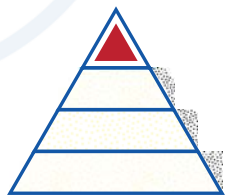
1. ภาษาเขมร มักใช้ควบกล้ำ, อักษรนำ, สะกดด้วย จ ฎ ฐ ล ส
 - ราชาศัพท์
 - ศัพท์วรรณคดี
 - คำทั่วไป
2. ภาษาจีน
 - ชื่ออาหาร
 - ชื่อผัก ผลไม้ ดอกไม้
 - ชื่อของใช้
 - คำเรียกญาติ
 - คำอื่น ๆ
3. ภาษาญี่ปุ่น
 - ชื่ออาหาร
 - ชื่อกีฬา
 - คำอื่น ๆ
4. ภาษามอญ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คำยืมภาษาบาลี	คำยืมภาษาสันสกฤต
1. สระ 8 ตัว (อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ)	1. สระ 14 ตัว (บาลี 8 ตัว + ไอ เอา ฤ ฦ ฦ ภา)
2. พยัญชนะ 33 ตัว	2. พยัญชนะ 35 ตัว (บาลี 33 ตัว และ ศ, ษ)
3. หลักตัวสะกดตัวตามแน่นอน	3. หลักตัวสะกดตัวตาม <u>ไม่</u> แน่นอน
4. นิยมใช้ “พ”	4. นิยมใช้ “ท”
5. นิยมใช้ “ร”	5. นิยมใช้ “รร”
	6. นิยมใช้ “คำควบกล้ำหรืออักษรนำ”
	7. นิยมใช้คำว่า “เคราะห์”

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คำและความหมาย

คำที่มีมากกว่า 1 ความหมาย	คำที่มีความหมายคล้ายกัน
<ul style="list-style-type: none">- ตีความได้มากกว่า 1 แบบ- ต้องดูบริบท	<ul style="list-style-type: none">- ความหมายต่างกันเล็กน้อย ใช้ในบริบทต่างกัน

1. คำที่มีมากกว่า 1 ความหมาย

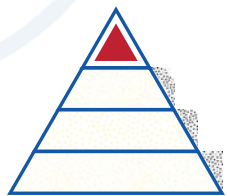
1.1 ดูคำที่ให้มา

1.2 อ่านทั้งประโยคแล้วสามารถตีความได้มากกว่า 1 แบบหรือไม่

2. คำที่มีความหมายคล้ายกัน

2.1 ดูคำที่ให้มา

2.2 อ่านทั้งประโยคแล้ว คำกับบริบทมีความสอดคล้องกันหรือไม่

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คำและความหมาย

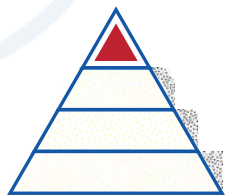
คำพ้อง

1. คำพ้องรูป คือ คำที่มีรูปเหมือนกัน แต่ความหมายต่างกัน
2. คำพ้องเสียง คือ คำที่มีเสียงเหมือนกัน (ออกเสียงเหมือนกัน) แต่ความหมายต่างกัน

คำไวพจน์

คำที่มีรูปและเสียงต่างกัน แต่มีความหมายเหมือนกัน

รูปแบบคำ	สิ่งที่เหมือนกัน		
	การเขียน	เสียงอ่าน	ความหมาย
พ้องรูป	✓	✗	✗
พ้องเสียง	✗	✓	✗
ไวพจน์	✗	✗	✓

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

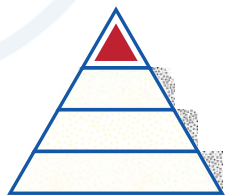
ชนิดของคำ

คำนาม ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ ฯลฯ

1. คำนามสามัญ คำนามทั่วไป
2. คำนามวิสามัญ คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ
3. คำลักษณนาม คำที่บอกลักษณะของคำนาม
4. คำอาการนาม “การ, ความ” นำหน้ามีความหมายนามธรรม

คำสรรพนาม แทนคำนาม แบ่งออกเป็น

1. คำบุรุษสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนผู้พูด (บุรุษที่ 1) ผู้ฟัง (บุรุษที่ 2) และผู้ที่ถูกกล่าวถึง (บุรุษที่ 3)
2. คำสรรพนามถาม ใช้เป็นคำถาม
3. คำสรรพนามชี้เฉพาะ บอกความเฉพาะเจาะจง
4. คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ ไม่ระบุว่าหมายถึงอะไร
5. คำสรรพนามแยกฝ่าย ใช้แยกออกเป็นส่วน ๆ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

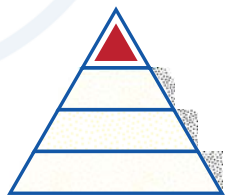
ชนิดของคำ

คำกริยา บอกอาการหรือสภาพ

1. คำกริยาที่มีหน่วยกรรม ได้แก่
 - 1.1 คำกริยากรรม ต้องมีกรรม
 - 1.2 คำกริยาทวิกรรม มีกรรมตรงและกรรมรอง
2. คำกริยาที่ไม่มีหน่วยกรรม ได้แก่
 - 2.1 คำกริยากรรม ไม่ต้องมีกรรม
 - 2.2 คำกริยาคุณศัพท์ แสดงคุณสมบัติ
 - 2.3 คำกริยาต้องเติมเต็ม มีส่วนเติมเต็มตามหลัง
 - 2.4 คำกริยานำ นำหน้ากริยา
 - 2.5 คำกริยาตาม วางหลังกริยา

คำวิเศษณ์ ใช้ขยาย

1. คำวิเศษณ์สามัญ ขยายทั่วไป
2. คำวิเศษณ์ขยายเฉพาะ ขยายโดยเฉพาะ
3. คำวิเศษณ์แสดงคำถาม แสดงคำถาม
4. คำวิเศษณ์บอกเวลา บอกเวลา

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ชนิดของคำ

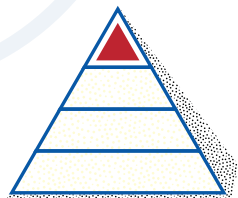
คำบุพบท บอกรายละเอียดเพิ่มเติม

1. บอกตำแหน่ง
2. บอกเวลา
3. บอกความเป็นเจ้าของ
4. บอกสาเหตุ
5. บอกสิ่งที่คาดหวัง
6. บอกผู้รับ
7. บอกความเกี่ยวข้อง

คำเชื่อม

1. เชื่อมคำหรือวลี
2. เชื่อมอนุประโยค
3. เชื่อมประโยค

คำอุทาน ใช้แสดงอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ มักมีเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!)

ONE-PAGE

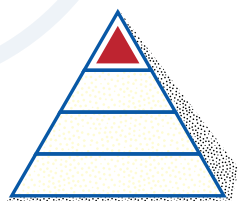
ไว้หน้าเดียว

คำมูล

1. มีความหมายสมบูรณ์ในตัว
2. เกิดจากพยางค์ที่ไม่มี ความหมาย
3. เกิดจากพยางค์ใดพยางค์หนึ่งมีความหมาย
4. เกิดจากพยางค์ที่มีความหมายทุกพยางค์ แต่คำมูลนั้นไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำเดิม

คำประสม

1. คำมูลซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้องกันมาประสมกัน โดยจะได้คำใหม่ที่ ยังมีเค้าความหมายเดิมอยู่
2. ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ชาว ช่าง หมอ นัก การ ผู้ ที่ เครื่อง”
3. เกิดจากคำชนิดเดียวกันหรือต่างชนิดกันมาประสมกัน
4. ประสมกันแล้วจะเป็นคำนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คำช้อน

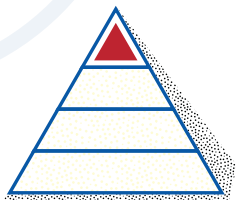
1. ช้อนเพื่อความหมาย
2. ช้อนเพื่อเสียง

ความหมายของคำช้อน

1. ความหมายแคบเข้า
2. ความหมายกว้างออก
3. ความหมายเชิงอุปมา

คำซ้ำ

1. ความหมายเป็นพหูพจน์
2. ความหมายอ่อนลง
3. ความหมายเน้น
4. ความหมายไม่เจาะจง
5. ความหมายแยกส่วน
6. ความหมายต่อเนื่องกัน
7. ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม

ONE-PAGE

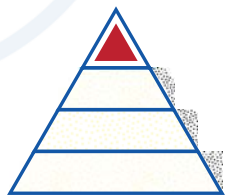
ไว้หน้าเดียว

คำสมาสแบบสมาส

1. เป็นคำที่มาจากภาษาบาลีหรือสันสกฤตเท่านั้น
2. มักอ่านออกเสียงสระต่อเนื่องกันระหว่างคำ
3. แปลความหมายจากข้างหลังมาข้างหน้า
4. มีคำว่า “พระ” นำหน้า
5. มักลงท้ายด้วยคำว่า “ศาสตร์ กรรม ภาพ ภัย”

คำสมาสแบบสนธิ

1. เป็นคำที่มาจากภาษาบาลีหรือสันสกฤตเท่านั้น
2. แปลความหมายจากข้างหลังมาข้างหน้า
3. มี 3 ประเภท ได้แก่ สระสนธิ พยัญชนะสนธิ นิคหิตสนธิ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ประโยค

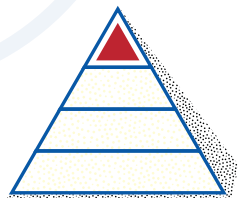
วลี

ความหมายไม่ครบถ้วนสมบูรณ์อย่างประโยค

นามวลี	กริยาวลี
<ul style="list-style-type: none"> • ทำหน้าที่เหมือนคำนาม • ส่วนหลัก (ปรากฏเสมอ) • ส่วนขยาย (ปรากฏหรือไม่ก็ได้) 	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกประโยคต้องมีกริยาวลี • มีคำกริยาเป็นส่วนหลัก • แสดงอาการ สภาพ สถานะ ความรู้สึกของคำนามที่เป็นประธาน ประโยค

ส่วนประกอบของประโยค

ภาคประธาน	ภาคแสดง
<ul style="list-style-type: none"> • ประธาน • ส่วนขยายประธาน 	<ul style="list-style-type: none"> • กริยา • ส่วนขยายกริยา • กรรม • ส่วนขยายกรรม

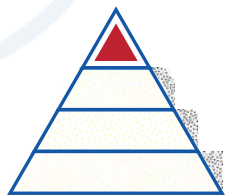
ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ประโยค

ชนิดของประโยคตามรูปประโยค			
ประธาน	กริยา	กรรม	การิต
ขึ้นต้นด้วยประธาน	ขึ้นต้นด้วยกริยา เกิด, มี, ปราบกฎ	- ขึ้นต้นด้วยกรรม - มักมีคำว่า “ถูก” หรือ “โดย”	มีกรรมตรง, กรรมรอง

ชนิดของประโยคตามรูปประโยค		
แจ้งให้ทราบ	ถามให้ตอบ	บอกให้ทำ
- บอกเล่า - ปฏิเสธ	มีเนื้อความแสดงคำถาม ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม, อาจเป็นคำถามปลายเปิด	- คำสั่ง - ขอร้อง - ห้าม - เสนอแนะ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ชนิดประโยคตามโครงสร้าง

1. ประโยคสามัญ มีประธานและกริยาหลัก

1.1 มีคำกริยาเพียงคำเดียว

1.2 มีคำกริยาเรียงต่อกัน

2. ประโยครวม มี 2 ประโยคเชื่อมด้วยคำเชื่อม

2.1 คล้อยตามกัน

2.2 ชัดแย้งกัน

2.3 ให้เลือก

2.4 เป็นเหตุเป็นผล

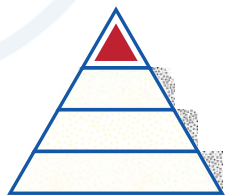
2.5 แสดงเงื่อนไข

3. ประโยคซ้อน มีประโยคหลักและอนุประโยค

3.1 นามานุประโยค แทนคำนาม

3.2 คุณานุประโยค ขยายคำนามหรือสรรพนาม

3.3 วิเศษณานุประโยค ขยายคำกริยาหรือวิเศษณ์

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

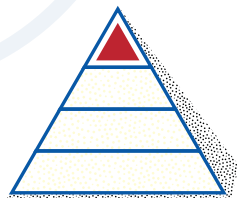
ระดับภาษา

ข้อสังเกต

ข้อสังเกต	ภาษาพูด	ภาษาเขียน
1. การตกแต่ง เรียบเรียงภาษา	ไม่ได้ตกแต่งเรียบเรียง ภาษาเป็นพิเศษ	มีการตกแต่งเรียบ เรียงภาษา
2. การใช้ถ้อยคำ สำนวน	มีคำหรือสำนวนเพิ่มเติม เมื่อตัดทิ้งแล้วยังคงความ หมายเดิม	ไม่มีคำหรือสำนวน เพิ่มเติมที่ทำให้ ข้อความฟุ่มเฟือย
3. คำลงท้าย	บอกความรู้สึก เจตนา ทัศนะ	ไม่มีคำแสดงความรู้สึก
4. การออกเสียง	บางคำออกเสียงไม่ตรงกับ รูปเขียน (มักเป็นคำที่ แสดงคำถาม)	ออกเสียงตามรูปเขียน

การใช้

ภาษาพูด	ภาษาเขียน
<ul style="list-style-type: none">ใช้สนทนาใช้ติดต่อธุระการรายงานข่าวรายการโทรทัศน์บทสนทนาในเรื่องสั้นหรือนวนิยาย	<ul style="list-style-type: none">การเขียนบทความการเขียนเรียงความการเขียนรายงานตำราวิชาการบทบรรยายในเรื่องสั้นหรือนวนิยาย

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

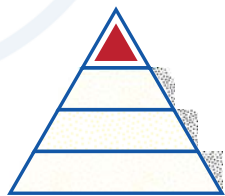
การใช้ราชาศัพท์

1. คำนามราชาศัพท์

- “พระบรม” ใช้แก่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- “พระราช”, “พระมหา” ใช้แก่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จนถึง สยามบรมราชกุมารี
- “พระ” ใช้ได้กับทุกพระองค์ ส่วนใหญ่เป็นนามทั่วไป
- เติม “ต้น”, “หลวง”, “ทรง”, “พระที่นั่ง” ท้ายคำนามสามัญ

2. คำกริยารราชาศัพท์

- ทรง + กริยาสามัญ
- ทรง + นามสามัญ
- ทรง + นามราชาศัพท์
- **ห้ามใช้ “ทรง + กริยารราชาศัพท์”**
- ทรงมี / ทรงเป็น + นามสามัญ
- มี / เป็น + นามราชาศัพท์
- **ห้ามใช้ “ทรงมี / ทรงเป็น + นามราชาศัพท์”**

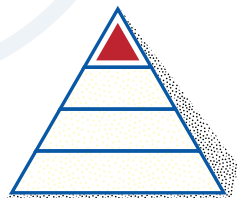

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ภาษาถิ่น

ภาษากลาง – ภาษาราชการ	ภาษาถิ่น	
<ul style="list-style-type: none"> ภาษาไทยกลางสำเนียงกรุงเทพ ใช้พูดในเมืองหลวง ใช้ติดต่อราชการ 	ภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ	เกณฑ์การจำแนก
	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาเหนือ ภาษาอีสาน ภาษาใต้ 	<ul style="list-style-type: none"> ความแตกต่างด้านเสียง <ul style="list-style-type: none"> - ทำนายได้ ความแตกต่างด้านคำศัพท์ <ul style="list-style-type: none"> - ทำนายไม่ได้

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

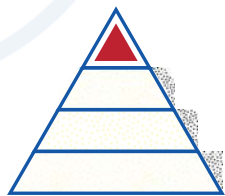
สำนวน

1. สำนวนที่เป็นสุภาษิต

- สอนให้ละเว้นหรือปฏิบัติ
- สอนให้ขบคิด
- ใช้ถ้อยคำกะทัดรัด กินใจ

2. สำนวนที่เป็นคำพังเพย

- กล่าวถึงพฤติกรรม การกระทำ ปรัชญาการณ
- ความหมายเป็นนามธรรม

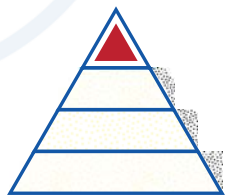

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การเขียน

คำอวยพร	คำขวัญ
<ul style="list-style-type: none"> • ถ้อยคำที่แสดงเจตนาถึงความปรารถนาดี • ใช้ถ้อยคำที่ไพเราะ, มีความหมายดี • อวยพรในโอกาสทั่วไป, อวยพรในโอกาสพิเศษ • อวยพรได้เหมาะสมกับบุคคลและโอกาส 	<ul style="list-style-type: none"> • ปลุกฝังค่านิยมที่ดีงาม • บ่งบอกอัตลักษณ์ • เป็นข้อความสั้น, กระชับ • สื่อความคิดสร้างสรรค์ • มีจังหวะสละสลวย • ไม่ใช่บทร้อยกรอง
คติพจน์	คำคม
<ul style="list-style-type: none"> • เป็นคติเพื่อเตือนใจบุคคล • ให้ยึดมั่นความดีงาม แนวคิด ค่านิยม ปรัชญา • อาจเป็นภาษิตในศาสนา 	<ul style="list-style-type: none"> • คำพูดที่มีลักษณะคมคาย • แฝงด้วยข้อคิดที่ลึกซึ้ง • ดีความแล้วมีชั้นเชิงชวนขบคิด

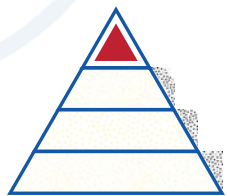

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การเขียน

ประเภทของบันทึก	สิ่งที่ควรคำนึง	วิธีการเขียนบันทึก
<ul style="list-style-type: none"> • บันทึกส่วนตัว • บันทึกข้อความ • บันทึกที่เป็นข้อความ 	<ul style="list-style-type: none"> • ลำดับความให้เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน • ลำดับเหตุการณ์ • การเชื่อมโยง • การเน้นใจความสำคัญ 	<ul style="list-style-type: none"> • บันทึกแต่สิ่งที่เป็นความจริง • เขียนด้วยสำนวนภาษาของตนเอง • บันทึกตามลำดับเหตุการณ์ • บันทึกเฉพาะสาระสำคัญ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

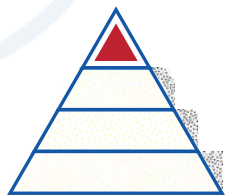
จดหมายกิจธุระ

ส่วนประกอบ

1. หัวจดหมาย
2. ลำดับที่ของจดหมาย
3. วัน เดือน ปี
4. เรื่อง
5. คำขึ้นต้น
6. สิ่งที่ส่งมาด้วย
7. ข้อความ
8. คำลงท้าย
9. ลายมือชื่อ
10. ชื่อเต็มผู้เขียนจดหมาย
11. ตำแหน่งผู้เขียนจดหมาย
12. หน่วยงานที่ออกจดหมายและหมายเลขโทรศัพท์
13. ซองจดหมาย

ลักษณะของจดหมายกิจธุระที่ดี

1. ความชัดเจน
2. ความสมบูรณ์
3. ความกะทัดรัด
4. ความถูกต้อง
5. ความสุภาพ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การเรียบเรียงบทความเชิงวิชาการ

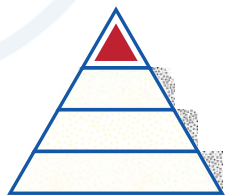
มีขั้นตอนดังนี้

1. รวบรวมแหล่งอ้างอิง
2. พิจารณาแหล่งอ้างอิง
3. คัดเลือกข้อมูลที่น่าไปใช้ได้
4. จัดลำดับข้อมูลทีเลือก
5. นำข้อมูลมาเรียบเรียงด้วยภาษาตนเอง
6. ตรวจสอบความถูกต้อง

การเขียนโครงงาน

ส่วนประกอบของโครงงาน

1. ชื่อโครงงาน
2. ชื่อผู้ทำ
3. ที่มาและความสำคัญ
4. วัตถุประสงค์
5. สมมติฐาน
6. วิธีดำเนินการศึกษา
7. ผลการศึกษา
8. ประโยชน์ที่ได้รับ
9. เอกสารอ้างอิง

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การโฆษณา

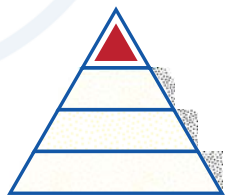
เป็นการโน้มน้าวใจโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ

การประชาสัมพันธ์

เป็นการสื่อสารเสนอข้อเท็จจริง ข่าวสาร หรือเสริมสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้ประชาสัมพันธ์และกลุ่มเป้าหมาย

การโน้มน้าวใจ

คือ การพยายามที่จะเปลี่ยนความเชื่อ ความคิด ค่านิยม และการกระทำของบุคคลนั้น ๆ โดยทำให้เกิดการยอมรับและเปลี่ยนตามผู้ที่โน้มน้าวใจต้องการ

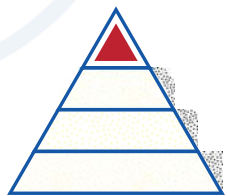
ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การเขียนย่อความ

ลักษณะและรูปแบบของเรียงความ

1. จับใจความเรื่อง
2. จับใจความแต่ละย่อหน้า
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3
4. ตัดรายละเอียดทิ้ง
5. คงคำราชาศัพท์ไว้
6. ไม่ใช้เครื่องหมาย “ ”, อักษรย่อ, คำย่อ
7. ใช้คำแทน
8. นำใจความสำคัญมาเรียบเรียง
9. อ่านทวน

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การเขียนรายงานการประชุม

หมายถึง การเขียนบันทึกความคิดเห็นของผู้มาประชุม ผู้เข้าร่วมประชุม และมติของที่ประชุมเพื่อทำไว้เป็นหลักฐาน

ตำแหน่งหน้าที่ของผู้เข้าร่วมประชุม

ได้แก่ ประธาน,รองประธาน,กรรมการ,เลขานุการ,ผู้ช่วยเลขานุการ

มารยาทในการประชุม

เข้าประชุมทุกครั้งอย่างตรงต่อเวลา แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล และไม่แสดงกิริยาที่ไม่เหมาะสม

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการประชุม

ได้แก่ ผู้จัดประชุม, ผู้มาประชุม, ผู้เข้าร่วมประชุม, องค์กรประชุม, ที่ประชุม, เรื่องที่ประชุม

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

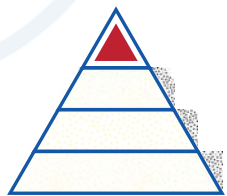
สารคดีเชิงประวัติ

ลักษณะและรูปแบบของเรียงความ

1. การตั้งชื่อเรื่อง ดึงดูดความสนใจผู้อ่าน
2. การตั้งจุดมุ่งหมายของเรื่อง กำหนดจุดมุ่งหมายให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้อ่าน
3. การกำหนดขอบเขตของเนื้อหา กำหนดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง
4. การวางโครงเรื่อง ให้อ่านเรื่องไม่ออกนอกขอบเขตที่วางไว้

การเรียบเรียงเรียงความ

1. คำนำ ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ต้องการอ่านเนื้อเรื่องต่อ
2. เนื้อเรื่อง ควรประกอบไปด้วยเอกภาพ สัมพันธภาพ สารัตถ-ภาพ
3. สรุป แสดงข้อคิดที่เป็นจุดมุ่งหมายของเรื่อง

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

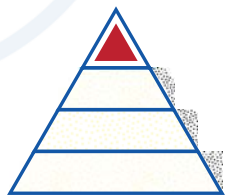
ไวยากรณ์การเขียน (บรรยายโวหาร, พรรณนาโวหาร)

บรรยายโวหาร

หมายถึง โวหารที่ใช้ถ้อยคำอย่างตรงไปตรงมาในการบรรยาย เล่าเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เพื่อให้ผู้อ่าน ได้รับความรู้ความเข้าใจอย่างชัดเจน

พรรณนาโวหาร

หมายถึง โวหารที่ให้รายละเอียดของเรื่องราวเพื่อแสดงให้เห็นภาพ อย่างแจ่มชัด จนทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพและเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

เทศนาโวหาร

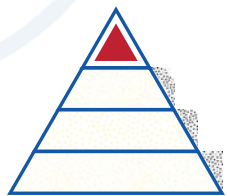
คือ โวหารที่มุ่งเน้นการอบรมสั่งสอน ชี้แนะสิ่งที่ดี ควรปฏิบัติหรือสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ โนม่นำใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

สาธกโวหาร

คือ โวหารที่มุ่งให้เกิดความชัดเจน โดยยกตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบ เพื่อสนับสนุนให้เกิดความน่าเชื่อถือ

อุปมาโวหาร

คือ โวหารที่ใช้ในการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับสิ่งหนึ่งเพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้น มักมีคำว่า เปรียบ ประดุจ ดัง ราวกับ เหมือน เพียง เป็นต้น

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

บันทึกดี

1. **เรื่องสั้น** โครงเรื่องไม่ซับซ้อน มีตัวละครไม่กี่ตัว ดำเนินเรื่องเร็ว มี 1 แนวคิด และมีการหักมุมในตอนท้าย
2. **นิทานชาดก** มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนศีลธรรมในพระพุทธศาสนา โดยมีพระโพธิสัตว์เป็นตัวละครเอก
3. **ตำนาน** เรื่องที่เล่าต่อ ๆ กันมา โดยเกี่ยวกับบุคคลสถานที่ หรือ ประเพณี มักมีปาฏิหาริย์หรือสิ่งเหนือธรรมชาติ

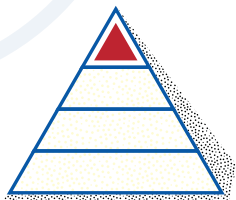

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

สารคดีเชิงประวัติ

สารคดีเชิงประวัติ			
สารคดีประวัติ สถานที่	สารคดีประวัติ โบราณสถาน	สารคดีประวัติบุคคล สำคัญ	สารคดีประวัติงาน ประเพณี
<ul style="list-style-type: none"> • บอกว่าสถานที่นั้นคืออะไร • บอกที่ตั้งลักษณะที่เกี่ยวข้อง • ประวัติความเป็นมา เรื่องราวที่น่าสนใจ • ความสำคัญของสถานที่นั้น 	<ul style="list-style-type: none"> • บอกว่าคืออะไร • บอกที่ตั้งหรือที่เก็บรักษา ขนาด อายุหรือช่วงเวลาที่ยังสร้าง • ประวัติความเป็นมา เรื่องราวที่น่าสนใจ • ความสำคัญ 	<ul style="list-style-type: none"> • บอกลักษณะเด่นของประวัติชีวิตของบุคคลนั้น ๆ • กล่าวถึงเกียรติประวัติของบุคคลนั้น • กล่าวถึงประวัติในช่วงเวลาที่สำคัญในชีวิตของบุคคล • การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ • ตอนสรุปอาจให้ข้อคิดที่ได้จากประวัติ หรืออาจกล่าวถึงเกียรติประวัติที่บุคคลนั้นได้รับ 	<ul style="list-style-type: none"> • บอกชื่อประเพณี • สาเหตุที่ทำให้เกิดงาน • กิจกรรมที่ทำในงาน • ความสำคัญของงานนั้น

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การอ่าน

การอ่านจับใจความ

องค์ประกอบ

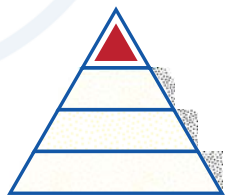
1. ประโยคใจความสำคัญหรือประโยคหลัก คือ ประโยคที่สรุปความคิดของย่อหน้านั้นไว้ทั้งหมด
2. ประโยคขยายความหรือผลความ คือ ประโยคที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญให้เด่นชัดขึ้น

รูปแบบ

1. ใจความสำคัญอยู่ตอนต้นย่อหน้า
2. ใจความสำคัญอยู่ตอนกลางย่อหน้า
3. ใจความสำคัญอยู่ตอนท้ายย่อหน้า

ขั้นตอนการหาใจความสำคัญ

1. ตั้งคำถามว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม
2. ตัดส่วนที่เป็นผลความออก
3. สังเกตว่าประโยคใจความสำคัญอยู่ที่ส่วนใดของย่อหน้า
4. สังเกตประโยคที่แสดงให้เห็นว่าเป็นใจความสำคัญ
5. ประมวลใจความสำคัญ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การอ่าน

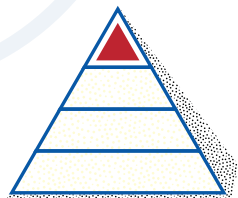
การตีความสาร

เพื่อดูว่าสารหรือข้อความนั้น ๆ ต้องการสื่อถึงอะไร มีหลักการพิจารณา ดังนี้

1. พิจารณาเนื้อหาว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
2. พิจารณาความน่าเชื่อถือของข้อความ
3. พิจารณาเจตนาและจุดมุ่งหมายของข้อความ
4. พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น
5. ตีความสาร

การตีความคำประพันธ์

1. ถอดความคำประพันธ์
2. หาคำบ่งชี้
3. ตีความสาร

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

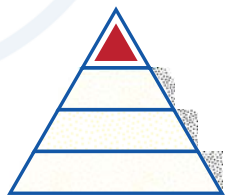
มารยาทในการพูด

มารยาทในการพูดระหว่างบุคคล

1. กิริยาสุภาพเรียบร้อย
2. เลือกเรื่องที่ทั้งคู่มีความรู้และมีความสนใจร่วมกัน
3. เลือกเรื่องที่ไม่ทำให้คู่สนทนาเคร่งเครียด

มารยาทในการพูดในที่สาธารณะ

1. แต่งกายเหมาะสมกับกาลเทศะและกิริยาสุภาพเรียบร้อย
2. ตรงต่อเวลา
3. แสดงความเคารพและพูดจาให้เกียรติผู้ฟัง
4. ไม่พูดถึงบุคคลอื่น พูดหยาบโลน และตลกคะนอง

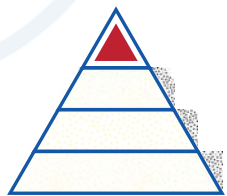

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การพูด

การเปิดการประชุมสัมมนา	สุนทรพจน์	การอภิปราย	การโต้วาที	การยอวาที
<ul style="list-style-type: none"> ใช้ภาษาระดับทางการ ความสำคัญของเรื่อง ผลที่จะเกิดจากการประชุม เพื่อให้กำลังใจผู้เข้าประชุม เพื่อแสดงว่าการประชุมนั้นได้เริ่มขึ้นแล้ว 	<ul style="list-style-type: none"> มีรูปแบบการพูดที่เป็นทางการ มีเนื้อหาสาระที่โดดเด่น ให้ข้อคิดเป็นที่ประทับใจ มักมีข้อความที่ น่าจดจำ และอาจนำไปอ้างอิงได้ 	<ul style="list-style-type: none"> แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล เพื่อร่วมกันพิจารณาแก้ปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มุ่งให้ความรู้แนวคิดในการแก้ปัญหา ผู้อภิปรายควรมีความรู้ในเรื่องที่จะพูดเป็นอย่างดี ผู้ดำเนินการอภิปรายมีหน้าที่ควบคุม สรุปผล และจำกัดการอภิปราย 	<ul style="list-style-type: none"> การพูดโต้กันตามหัวข้อญัตติที่กำหนดขึ้น มีฝ่ายเสนอและฝ่ายค้าน ใช้คำพูดเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังมีความคิดคล้อยตาม เสริมสร้างสติปัญญาเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง มีการใช้คำพูดที่ดึงดูดความสนใจ มีวาทศิลป์ 	<ul style="list-style-type: none"> เป็นการพูดเยินยอ ไม่ได้พูดเพื่อยกย่องจริง ๆ ใช้วาทศิลป์พูดประชดประชันเหน็บแนม ผู้พูดแบ่งเป็น 2 ฝ่ายเรียกว่า ฝ่ายเยิน และ ฝ่ายยอ ทั้งสองฝ่ายไม่พูดขัดแย้งกัน หลีกเลี่ยงการพูดที่รุนแรง ก้าวร้าว

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

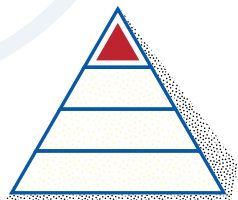
ภาษาในการสื่อสาร

การแสดงความคิดเห็น คือ การแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และข้อสันนิษฐานที่ผู้พูดหรือผู้เขียนมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

การแสดงความคิดเห็นให้นำเชื่อถือจะประกอบไปด้วยเหตุผลและข้อสรุป

เจตนาในการสื่อสาร

1. บอกเล่าเรื่องราวหรือข้อมูล
2. ถามเพื่อต้องการข้อมูล
3. แนะนำ สั่ง หรือบอกให้ทำ
4. แสดงความคิดเห็น
5. แสดงอารมณ์ตำหนิ ประชดประชัน

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

กลอนสุภาพ

- บทหนึ่งมี 4 วรรค วรรคละ 7 ถึง 9 คำ ที่นิยมกันคือ วรรคละ 8 คำ
- คำสุดท้ายของวรรคระดับสัมผัสคำที่ 3 หรือ 5 ของวรรครับ
- คำสุดท้ายของวรรครับสัมผัสคำสุดท้ายของวรรครอง
- คำสุดท้ายของวรรครองสัมผัสคำที่ 3 หรือ 5 ของวรรคส่ง
- สัมผัสระหว่างบท คำสุดท้ายของวรรคส่งสัมผัสกับคำสุดท้ายของวรรครับของบทต่อไป

กลอนดอกร้อย

วรรคระดับขึ้นต้นว่า “...เอ๋ย.....” และลงท้ายบทด้วยคำว่า “เอ๋ย”

กลอนสี่กวาง

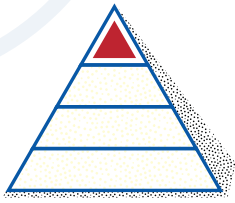
วรรคระดับจะขึ้นต้นด้วยคำว่า “สี่กวาง” และลงท้ายบทด้วยคำว่า “เอ๋ย”

กลอนบทละคร

วรรคระดับจะมีเพียงคำว่า “เมื่อนั้น บัดนั้น มาจะกล่าวบทไป”

กลอนเสภา

มักขึ้นต้นด้วยคำว่า “ครานั้น”

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ภาพยานี 11

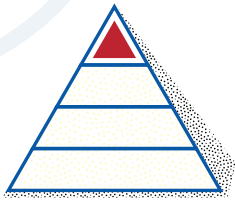
- บทหนึ่งมี 2 บาท บาทละ 11 คำ บาทหนึ่งแบ่งเป็น 2 วรรค วรรคหน้า 5 คำ วรรคหลัง 6 คำ
- คำสุดท้ายของวรรคที่ 1 สัมผัสกับคำที่ 3 ของวรรคที่ 2, คำสุดท้ายของวรรคที่ 2 จะสัมผัสกับคำสุดท้ายของวรรคที่ 3 สัมผัสระหว่างบท จะส่งจากท้ายบาทที่ 2 ของบทต้น ไปรับสัมผัสที่ท้ายบาทแรกในบทถัดไป

ภาพฉับัง 16

- บทหนึ่งมี 16 คำ มี 3 วรรค วรรคละ 6-4-6 คำ ตามลำดับ
- คำท้ายวรรคที่ 1 สัมผัสท้ายวรรคที่ 2 ส่วนสัมผัสระหว่างบท จะส่งสัมผัสจากท้ายบทต้นไปรับสัมผัสที่ท้ายวรรคแรกในบทถัดไป

ภาพสุรางคนางค์ 28

- บทหนึ่งมี 28 คำ แบ่งออกเป็น 7 วรรค วรรคละ 4 คำ
- คำสุดท้ายของวรรคที่ 1 ส่งสัมผัสไปคำสุดท้ายวรรคที่ 2, คำสุดท้ายวรรคที่ 3 ส่งสัมผัสไปยังคำสุดท้ายของวรรคที่ 5 กับคำสุดท้ายของวรรคที่ 6 ส่วนสัมผัสระหว่างบท จะส่งสัมผัสจากคำสุดท้ายบทต้น ส่งสัมผัสยังคำสุดท้ายวรรคที่ 3 ในบทถัดไป

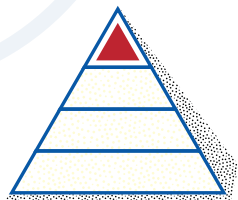

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

โคลงสี่สุภาพ

- อนุโลมให้ใช้คำเอกโทษและคำโทโทษได้
- บทหนึ่งมี 4 บาท แต่ละบาทมี 2 วรรค
- บทหนึ่งมี 30 - 34 คำ
- อาจมีคำสร้อยในท้ายบาทที่ 1 หรือ 3 (คำสร้อยมักไม่มีความหมาย มักมีเพื่อใช้เติมท้ายเนื้อความที่มีใจความสมบูรณ์อยู่แล้ว)
- บังคับคำเอก 7 คำ คำโท 4 คำ
- อาจใช้คำตายแทนคำเอกได้
- สัมผัสบังคับ
 - คำที่ 7 ในบาทที่ 1 กับ คำที่ 5 ในบาทที่ 2 และ 3
 - คำที่ 7 ในบาทที่ 2 กับ คำที่ 5 ในบาทที่ 4

ONE-PAGE

ໄວ້หน้าเดียว

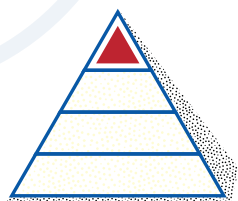
การเล่นเสียง

1. สัมผัสนอก ได้แก่ สัมผัสบังคับ (เป็นสัมผัสสระเท่านั้น)
2. สัมผัสใน
 - 2.1 สัมผัสสระ : เสียงสระตัวเดียวกันตัวสะกดมาตราเดียวกัน
 - 2.2 สัมผัสอักษร : เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงเดียวกัน

การสรรคำ

การเลือกใช้คำให้สื่อความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และอารมณ์ได้อย่างงดงาม ทั้งด้านเสียง โวหาร และรูปแบบคำประพันธ์

1. การเลือกคำให้เหมาะแก่เนื้อเรื่องและฐานะของบุคคลในเรื่อง
2. การใช้คำให้ถูกต้องตรงตามความหมาย
3. การใช้คำให้เห็นภาพรูป รส กลิ่น เสียง และการเคลื่อนไหว

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

การเล่นคำพ้อง

- คำพ้องรูป – รูปเหมือน เสียงต่าง ความหมายต่างกัน
- คำพ้องเสียง – เสียงเหมือน รูปต่าง ความหมายต่างกัน
- คำพ้องรูปพ้องเสียง – รูป + เสียงเหมือน ความหมายต่างกัน

การหลกาคำ

- รูปต่าง เสียงต่าง แต่ความหมายเหมือนกัน
- เรียกอีกอย่างว่า “คำไวพจน์”

การเล่นคำซ้ำ

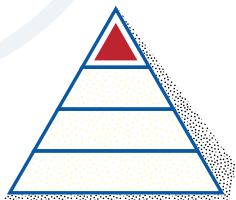
- รูป, เสียง, ความหมายเหมือนกัน
- อยู่ติดกัน

การเล่นคำซ้ำอัฟภาส

- คำซ้ำที่มีการกร่อนเสียงพยางค์หน้าจนเหลือเพียงเสียง /อะ/

การซ้ำคำ

- รูป, เสียง, ความหมายเหมือนกัน
- ไม่ได้อยู่ตำแหน่งติดกัน

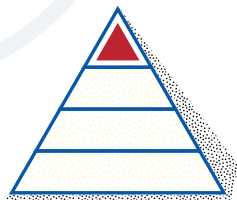

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

ภาพพจน์

- **อุปมา** คือ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งที่มีลักษณะเด่นร่วมกันและใช้คำที่มีความหมายว่า เหมือนหรือคล้ายเป็นคำแสดงการเปรียบเทียบ ได้แก่ คำว่า *เหมือน เสมือน ดัง ดั่ง คล้าย ดูราว เหมือนดัง ดุจ ประดุจ ประหนึ่ง ละม้าย เสมอ ปาน เพียง ราว ราวกับ พ่าง เทียบ เทียม เฉก เช่น ฯลฯ*
- **อุปลักษณ์** คือ การเปรียบเทียบด้วยการกล่าวว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง โดยนำเอาลักษณะสำคัญของสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ มาเปรียบเทียบทันทีโดยไม่ต้องมีคำเชื่อมโยง ไม่ต้องใช้คำแสดงการเปรียบเทียบหรือถ้าจำเป็นต้องใช้ก็ใช้คำว่า “เป็น” หรือ “คือ”
- **สัทพจน์** คือ การใช้ถ้อยคำที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงร้องของสัตว์ หรือเลียนเสียงกิริยาอาการต่าง ๆ ของคน ฯลฯ
- **อติพจน์** คือ การกล่าวเกินจริงเพื่อสร้างอารมณ์และความรู้สึกที่รุนแรงเกินจริง
- **บุคคลวัต** คือ การสมมติสิ่งไม่มีชีวิต พืช สัตว์ หรือความคิดที่เป็นนามธรรมให้มีความคิด ความรู้สึก และแสดงออกเหมือนมนุษย์

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

สวรรณคดี

- เสาวรถณี

เสาวรถณี หรือ บทชมโฉม คือ การเล่าชมความงามของตัวละครในเรื่อง อาจเป็นตัวละครที่เป็นมนุษย์ อมนุษย์ หรือสัตว์ ซึ่งการชมนี้ อาจจะเป็นการสดุดีความเก่งกล้าของกษัตริย์ ความงามของปราสาทราชวัง หรือความเจริญรุ่งเรืองของบ้านเมืองก็ได้

- นารีปราโมทย์

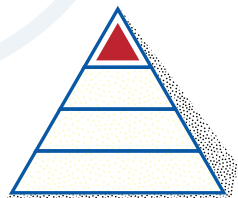
นารีปราโมทย์ หรือ บทเกี้ยว ไอ้โลม คือ การกล่าวแสดงความรัก ทั้งการเกี้ยวพาราสีกัน หรือการพรรณนาบทไอ้โลมปฏิโลม

- พิโรธวาทัง

พิโรธวาทัง หรือ บทตัดพ้อ คือ การกล่าวข้อความแสดงอารมณ์ไม่พอใจ โกรธ ตัดพ้อ ประชดประชัน กระทบกระทั่งเปรียบเปรย เสียดสี และด่าว่าอย่างรุนแรง

- สัลลาปังคพิสัย

สัลลาปังคพิสัย หรือ บทโศก คือการกล่าวข้อความแสดงอารมณ์โศกเศร้า อาลัยรัก

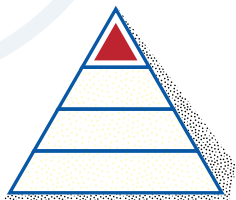

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

คุณค่าการประพันธ์

ค่านิยม	ความเชื่อ	แนวคิด
<ul style="list-style-type: none"> • ความรู้สึกนึกคิด • สิ่งที่กำหนดพฤติกรรมและวิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคม • สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามยุคสมัย 	<ul style="list-style-type: none"> • สิ่งที่คนยอมรับนับถือหรือยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง • อาจจะมีหลักฐานหรือไม่มีหลักฐาน • ถ้าพิสูจน์ได้แล้วความเชื่อนั้นจะหายไป 	<ul style="list-style-type: none"> • ความคิดสำคัญที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องที่คุณเขียนต้องการสื่อมาถึงผู้อ่าน • มักเป็นข้อคิด คติสอนใจ

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก

ผู้แต่ง : พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

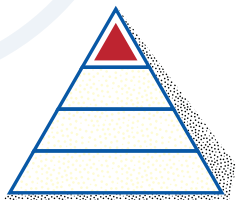
นามปากกา : พระขรรค์เพชร

รูปแบบคำประพันธ์ : บทละครพูด

- ตัวละคร :
1. นายล้ำ
 2. พระยาภักดีนฤนาถ
 3. แม่ลออ
 4. อ้ายคำ

ข้อคิด : ทำให้เห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของบุพการีที่มีต่อบุตรของตน อันเป็นคุณธรรมสำคัญที่แสดงไว้ในเรื่อง รวมไปถึงความรู้สึกริดรอยซอบซัด และความรักในศักดิ์ศรี ล้วนเป็นสิ่งที่มิอยู่ในมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม ทุกชาติ ทุกภาษา และทุกยุคทุกสมัย

จุดเด่น : มีการใช้คำศัพท์ที่มีความหมายต่างจากปัจจุบัน, เป็นละครพูด ภาษาไทยเรื่องแรกที่ทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นโดยมิใช่เป็นการแปล

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

นิทานคำกลอนเรื่องพระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีหนีนาง ผีเสื้อสมุทร

ผู้แต่ง : สุนทรภู่

จุดประสงค์ : แต่งหาเลี้ยงชีพระหว่างติดคุก

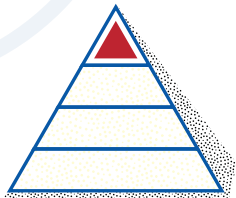
- ตัวละคร :
1. พระอภัยมณี
 2. นางผีเสื้อสมุทร
 3. สินสมุทร
 4. เจือกเต๋มา, เมียเจือก, นางเจือก
 5. พระฤๅษีแห่งเกาะแก้วพิสดาร

รูปแบบคำประพันธ์ : นิทานคำกลอน (กลอนสุภาพ)

ข้อคิด

1. ความรักควรเกิดจากความเต็มใจทั้งสองฝ่าย
2. ควรรักลูกและสามีเท่า ๆ กัน
3. คุณธรรมด้านความเสียสละ
4. คุณธรรมด้านความเมตตา
5. สติปัญญาจะช่วยให้ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้

จุดเด่น : ดีเด่นด้านการสรรคำและการเล่นสัมผัสภายในวรรค

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

พระบรมราชาชาวก

ผู้แต่ง : พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

จุดประสงค์ : เพื่อสอนพระราชโอรสทั้ง 4 พระองค์ในการใช้ชีวิตที่ต่าง
ประเทศ

รูปแบบคำประพันธ์ : จดหมายร้อยแก้ว

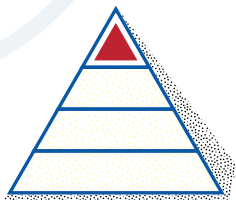
พระเจ้าลูกยาเธอทั้ง 4 พระองค์

1. พระองค์เจ้ากิติยากรวรลักษณ
2. พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์
3. พระองค์เจ้าประวิตรวฒโนดม
4. พระองค์เจ้าจิรประวัตินรเดช

ข้อคิด

1. การศึกษาคือรากฐานของการพัฒนาประชาชนและประเทศชาติ
2. ค่านึงถึงประโยชน์ของชาติและประชาชนเป็นสำคัญ
3. ความรักของพ่อที่มีต่อลูกเหมือน ๆ กันทุกชนชั้น

จุดเด่น : เป็นเทศนาโวหาร ใช้ภาษาที่กระชับ เข้าใจง่าย

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

อัตรญาณภาค

ผู้แต่ง : หม่อมเจ้าอิศรญาณ

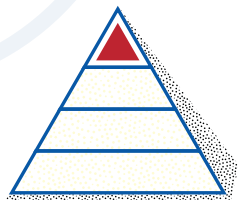
จุดประสงค์ : เพื่อสอนการปฏิบัติตนเพื่อตนเองและการปฏิบัติตนกับผู้อื่น

รูปแบบคำประพันธ์ : กลอนสุภาพ

ข้อคิด

- สอนให้เห็นความสำคัญของปัญญาแต่อย่าอวดรู้
- สอนให้รู้จัก ไตร่ตรองก่อนจะพูดหรือทำอะไร
- สอนให้รู้จักอดทน หมั่นขวนขวายหาความรู้
- สอนให้พิจารณาข้อบกพร่องของตนเองเพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไข
- สอนให้หมั่นพิจารณาใจของตนและพิจารณาการกระทำของผู้อื่น
- สอนให้มีใจหนักแน่น ไม่หลงเชื่อคำพูดยุยง
- สอนให้ระมัดระวังคำพูด
- สอนให้เคารพและให้ความสำคัญแก่ผู้อาวุโส
- สอนให้ทำความดี

จุดเด่น : มีการใช้สำนวนโวหารเปรียบเทียบ ใช้ถ้อยคำเสียดสีที่คมคาย

ONE-PAGE

ไว้หน้าเดียว

บทพากย์เอราวัณ

ผู้แต่ง : พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย

จุดประสงค์ : เป็นบทพากย์การแสดงหนังใหญ่และโขน

รูปแบบคำประพันธ์ : กาพย์ฉบัง 53 บท

ที่มา : รามเกียรติ์ตอนศึกอินทรชิต

ช้างเอราวัณ : มีกายสีขาว, มี 33 เศียร, เศียรหนึ่งมี 7 งา งาหนึ่งมี 7 สระ
สระหนึ่งมีกอบัว 7 กอ กอหนึ่งมีดอกบัว 7 ดอก ดอกหนึ่งมี
7 กลีบ กลีบหนึ่งมีนางฟ้ารายราอยู่ 7 องค์ แต่ละองค์มี
บริวารเป็นหญิงงาม 7 นาง

เรื่องย่อ : พระลักษมณ์ออกรบกับอินทรชิต อินทรชิตแปลงเป็น
พระอินทร์ แล้วสั่งให้บริวารจับระบำถวายจนพระลักษมณ์
เคลิ้ม อินทรชิตจึงแผลงศรพหุมาสตรสังหารพระลักษมณ์ได้

จุดเด่น : จุดเด่นของบทพากย์เอราวัณอยู่ที่บทพรรณนาต่าง ๆ บท
พรรณนาช้างเอราวัณ กองทัพ ธรรมชาติ และมีการใช้
ภาพพจน์เพื่อให้เกิดจินตภาพ